

לפרשת בשלח

א. המצרים מאחור והים מלפנים, ובני ישראל בתווך: המוני ילדים, נשים וגברים מבוהלים, בדרך אל החופש. כשאלהים חוצה בפניהם את הים, ומאפשר להם מעבר בטוח, הם נמלאים פליאה ואושר, ופוצחים בשירה אדירה.

ב. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואניוהו אלהי אבי וארממנהו: ... ותקח מרים הנביאה אחרת אהרן את התוף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלות: ותען להם מרים שירו לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: [שמות טו, 1 – 21]

ג. שמחתן אותה שמחה, תפילתן אותה תפילה. למרות זאת, הן אינן מצרפות אל שירת הרבים, אינן כלולות במנין. יכולות היו לשתוק בזעם או לנטוש. הן בחרו לזעוק, בתופים ובמחולות.

ד. אני מעדיפה להשאר ולשיר / שרון אס

אני מעדיפה להשאר ולשיר
למרות שפעם ביום אני לוקקת
את רסיס השביט שתחת לשוני
ועודו אפר